Хуан Рамон Хіменес

Осінній вірш

Перекладач: Г.Латник

Джерело: З книги: Антологія зарубіжної поезії другої половини XIX — XX сторіччя (укладач Д.С.Наливайко).— К.: "Навчальна книга", 2002.

Мене вже переповнила природа
і зрілістю своєю золотою,
й високим вітром, що зело овіяв.
Неначе плід розкішний, потаємний,
в собі начала вміщую величні:
вогонь, повітря, землю, воду —
безмір.

І світло золоте я ллю на морок,
і в сутінках пробуджую духмяність,
складаю низки чарівних мелодій;
моя душа співає безконечність —
розмірну насолоду самотини.

Я — ніби скарб найвищий,
незрівнянний,
з густим і чистим поблиском
опалу;
усе довкіл заповнюю собою.
А все це є надлишком порожнечі,
і все це задля того лиш потрібне,
щоб тішити безмежне
честолюбство.